కార్నర్ సీట్

స్టేషన్లోకి ట్రెయిన్ వచ్చి చాలా సేపయింది. ఇంక ఏ క్షణంలో బయల్దేరి పోతుందో అనే ఆందోళనతో, కుడి చేత్తో టిక్కెట్టూ, ఎడం చేత్తో తోలు సంచీ పట్టుకుని పరిగెత్తేడు రాజు ప్లాట్ ఫారంవైపు.

పచ్చకోటు తొడుక్కొని ముందు పోతూన్న ఒకణ్ణి తోసేయబోతూంటే అతణ్ణి టిక్కెట్టు అడక్కుండా రాజుని ఆపేసి "ఎందుకలా గాభరా పడతావయ్యా! ఎక్కడానికి టైముందిలే" అని కసిరేడు గేటు దగ్గర టిక్కెట్టుకలెక్టరు.

టికెట్ కలెక్టరు ఆపినందుకూ కసిరినందుకూ కించపడలేదు రాజు.

"ఆహా! ఇంకా టైముందండీ?" అని నిట్టూర్చి ప్రశ్నించేడు.

"ఓ! చచ్చినంత!" అన్నాడు టి. సీ. టిక్కెట్టు పంచ్ చేస్తూ.

పచ్చకోటు తొడుక్కున్నవాడు ప్లాట్ ఫారంలోకి ముందుగా పోయేడు. ఆ వెనకే రాజు కూడా వెళ్ళేడు.

మేనల్లుడి పెళ్ళికి వెళ్ళకపోతే బావుండదని బయల్దేరేడు. ఆ బండీ తప్పిపోతే ఇహ పెళ్లికి వెళ్ళినట్టే! బండీ తప్పిపోయిందని అక్కయ్య నమ్మదు, బావకి కోపంవస్తుంది. పెళ్లిళ్ల రోజులవడంచేత ట్రెయిన్లో జనం కిటకిటలాడుతున్నారు. ఎక్కడా ఖాళీ ఉన్నట్టు లేదు.

"ఏదో బండి అంటూ దొరికింది. అదే పదివేలు. ఎక్కడో అక్కడ ఇరుక్కొని కాలక్షేపం చేసేస్తాను" అనుకొంటూ ఇంజన్ వైపు నడిచేడు రాజు.

చివరిదాకా నడిచి "అదృష్టం బావుంది" అనుకున్నాడు. ఆఖరి కంపార్ట్ మెంటు చాలా ఖాళీగా వుంది. కిటికీలోంచి లోనికి చూస్తే వెనకవైపు కిటికీదగ్గర కార్నర్ సీట్లో ఎవరూ ఉన్నట్టుగా లేదు. మరీ అదృష్టం!

"నా అదృష్టం బావుందీ రోజున" అని సంతోషిస్తూ లోనికి ఎక్కబోయేడు రాజు.

అతనికంటె ఒక్కడుగు ముందరయేడు పచ్చకోటువాడు. ముందవడంలో తిన్నగా పోయి వెనకవైపున కిటికీపక్క మూల సీట్లో కూర్చున్నాడు. అతణ్ణి వెనక్కి తోసెయ్యడానికి వీలుచిక్కని రాజు అగ్గిరాముడై పోయేడు.

"నే నెక్కడ ముందుగా వెళ్ళి అక్కడ కూర్చుంటానో అని జోరుగా పరుగెత్తిపోయి మరీ కూర్చున్నాడు దొంగ వెధవ" అని అతణ్ణి మనసులో తిట్టుకొంటూ గత్యంతరం లేక అతనికి ఎదట సీట్లో కూర్చున్నాడు. కొంచెం సర్దుకొని, టిక్కెట్టు పర్సులో భద్రంగా పెట్టి, పర్సు జాగ్రత్తగా జేబులో పెట్టి, సంచీ వారకి పెట్టి, చెప్పులు కిందని విడిచి, మఠం వేసుక్కూర్చొని కంపార్ట్ మెంటంతా కలయజూసేడు. ప్రయాణీకులంతా కలిపి పది మందికంటె ఎక్కువలేరు. అంత తక్కువ మంది ఉన్నప్పటికీ కూడా తనకి కార్నర్ సీటు కిటికీ పక్క దొరకనందుకు అతనికి చిరాకు వేసింది. కోపం కలిగింది. పచ్చకోటువాణ్ణి చూస్తే వళ్లు మండుకొచ్చింది.

"కాంతా కాంత"

ముందు కిటికీదగ్గర ఈ వెధవ సుఖంగా కూర్చున్నాడు.

వెనక కిటికీ దగ్గర ఇంకో వెధ వెవడో అంత సుఖంగానూ కూర్చున్నాడు.

మధ్య తను!

ఎదట వాడివైపు చుర చురచూసేడు.

ఎదట వాడు తొడుక్కున్న పచ్చకోటు చెప్పలేనంతగా మాసింది. అతను తొడుక్కున్న షర్టు తెల్లగా పువ్వులా ఉంది. కట్టుకున్న మాసీ మాయని పంచ అక్కడక్కడ చిరిగింది. నెత్తిమీద పెట్టుకున్న నల్లటి మరాఠీటోపీ కింద జుత్తుబాగా పండినట్టు కనిపిస్తోంది. అతని వయసు నలభై సంవత్సరాలకి మించక పోవచ్చు. ముక్కు చాలా ఎత్తుగా ఉండడంచేతా, కళ్ళు చాలా లోతుకు పోవడంచేతా, మనిషి, గద్దలా ఉన్నాడు. అతను ఎవ్వరివైపూ చూడ్డంలేదు. కిటికీలో ఎడంచెయ్యి ఆన్చుకొని, కాలుతున్న సిగరెట్టు కుడి చేత్తో పట్టుకొని ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

"వీడి పిండాకూడుగాని పచ్చరంగు కోటు తొడుక్కోడం ఏమిటి!" అని రాజు అనుకొంటూండగా ట్రెయిన్ కదిలింది. రాజు న్యూస్ పేపర్ తీసేముందు చుట్టముట్టించేడు.

పేపర్లో అతనికి నచ్చిన వార్త లేవీ కనిపించడంలేదు. మలయా పరిస్థితి గురించి భారతం గ్రంథమంత రాసేరు. కొరియా యుద్ధంగురించి చేటభారతం రాసేరు.

ఎవడిక్కావాలీ వెధవ గోల! ఛీ! థూ! అనుకొంటూ ఉమ్మికొందికి లేచేడు రాజు.

ఉమ్మికోడానికి లేచి కిటికీ దగ్గరకి పోవాలి. అక్కడే కూర్చుంటే ఎంత బావుండేది!

ఆ వెధవ హాయిగా కూర్చున్నాడు! వాడి పక్కనే కిటికీవైపు కూర్చుంటేనేం? అలా చేస్తే ఈ కార్నర్ సీటు కూడా వదులుకోవలసి వస్తుంది. దూరప్రయాణమాయె తనది.

తిరిగి తన సీట్లో కూర్చొని పేపరు చదవబోయేడు.

కొరియన్ వార్, వాషైడ్ కొలమ్స్, ట్రూమన్ స్పీచ్, సోప్ అడ్వర్టయిజ్ మెంట్స్!

"ఛస్ ఎవడిక్కావాలీ వెధవఘోష!" అని పేపరు మడతపెట్టేశాడు. ఇంకేమీ చేసేదిలేక అటూ ఇటూ చూస్తూ కూర్చున్నాడు చుట్ట కాలుస్తూ.

ఏదో స్టేషను దగ్గరవుతూన్నట్టుంది.

ఈ పాడుబండీ ప్రతీ వూళ్ళోనూ ఆగేట్టుంది. ఈ లెక్కని వెళ్తే పెళ్ళయిన పదో నాటికి చేరేట్టున్నాను, అక్కడికి. కళ్లు మూసుకొని కిటికీవార పడుక్కున్నా బావుండేది. వాడు దిగిపోతే బావుణ్ణు. వాడు ఎక్కడ దిగుతాడో?

"మీ రెక్కడండీ దిగుతారూ?" అని పచ్చకోటువాణ్ణి ప్రశ్నించేడు. అతను జవాబు చెప్పలేదు. రాజు వేసిన ప్రశ్న విన్నట్టుగానే లేదు. ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. సిగరెట్టు మాటిమాటికీ పీలుస్తున్నాడు. ఎండిపోయిన పెదవుల్ని

అతను ఎవ్వరివైపూ చూడ్డంలేదు......కాల్తున్న సిగరెట్టు కుడిచేత్తో పట్టుకొని
ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

వాలికతో తడిచేసుకొంటున్నాడు. కూర్చున్నచోట్లోనే అటూ ఇటూ కదులుతున్నాడు. లోతుకుపోయిన కళ్ళతో లోపల లోతుల్లోకి చూసుకొంటున్నాడు. ప్రశ్న వేస్తే జవాబు చెప్పడేం?

"ఏమండోయ్, మిమ్మల్నే!" అని గట్టిగా అరిచేడు రాజు. సుఖంగా నిద్ర పోదామని సిద్ధమయేసరికి పక్కనున్నవాళ్లు అల్లరిచేస్తే ఎంత కోపంగా ఉంటుందో అలా వుంది వచ్చేకోటువాడి ముఖం.

"ఏం? ఎందుకూ?" అని విసుగ్గా అడిగేడు.

"ఏవూరు వెళ్తున్నారూ?"

"ఎక్కడకో అక్కడికి వెళ్తాను. మీకేల? దయచేసి మీ మానాన్న మీరు కూర్చొని నన్ను కూర్చోనివ్వండి."

అతను చాలా విసుక్కున్నాడు. తల మీద టోపీతీసి విసురుగా బల్లమీద పడేశాడు. వెనక సీట్లో ఎవరో నవ్వుతున్నట్టుంది అతని జవాబుకి.

ఏమిటీ? వీడి పొగరూ??

ఎంత తెగులుగావుంది దౌర్భాగ్యపు వెధవకి!!

దౌర్భాగ్యపు వెధవవైపు కొరకొరలాడుతూ చూసేడు రాజు. టోపీ తీసేయడంలో అతని ఎండిన పండిన పీచు జుత్తు గాలికి ఎగురుతూ చెదురుతోంది. చెవులు బాగా పెద్దవిగా కనిపిస్తున్నాయి. అతని గడ్డంబాగా మాసింది. రాజు కంటికి అతను ఎంతో వికృతంగా కనిపించేడు.

వెధవ వెధవ! మర్యాదా లేదు మప్పితం లేదు. జవా విద్యలేదేం సరిగ్గా! పోనీ నాకేం! జాతి చూపరా బసవా అన్నట్టుగా వాడి గుణం వాడు చూపించుకున్నాడు. కాని గోజిల్లా నా ఎదట దిష్టిపిడతలా కూర్చుంటాడు కాబోలు.

లోలోపల మండిపోతూ కూర్చున్నాడు రాజు.

వీడెక్కడికి వెళ్తే నాకేం? ఎక్కడకో అక్కడికి వెళ్తాడు. వల్లకాట్లోకి పోతాడు. నాకేల? కాని, పెట్టెలోదా ఏ వల్లకాడూ తెచ్చుకోలేదే వీడు! వీడి వాలకం చూస్తే టిక్కెట్టు కొన్నవాళ్లా లేదు.

టికెట్ కలెక్టర్ వస్తే వీణ్ణి దింపించి పారేయవచ్చు.

ఒక స్టేషనప్పుడే దాటిపోయింది. కాని టి. సి. ఇంకా రాడేం? ఎవడూ కనిపించడే! పూర్వం ఇలాగే వుండేదా? అడుగడుక్కీ వచ్చి చెక్ చేసేవారు. ఇప్పుడంతా ఇలా తగలడుతూందేం? ఛా! ఛా! డబ్బిచ్చి వచ్చినవాడు బాధపడ్డం! కాణీ ఇవ్వకుండా వచ్చినవాడూ సుఖపడ్డం! ఇలా అయితే ఎలా చావడం? ఆ నెస్ట్ పీపుల్ కష్టపడి నష్టపోవలసి వస్తోందని ఎవ్వడూ గుర్తించడే! ఛా!

పచ్చకోటువాడు దగ్గడం ప్రారంభించేడు, బాధగా, కఫంగా, అసహ్యంగా. దగ్గిదగ్గి కిటికీలోంచి పైకి ఉమ్మి కోటు చేత్తో మూతి తుడుచుకొని "హమ్మయ్యా" అని ఆయాసం తీర్చుకున్నాడు.

వీడికి క్షయ రోగం ఉన్నట్టుంది. జబ్బులున్నవాళ్ళని ట్రెయిన్‌లోకి ఎందుకు రానిస్తారో! అధికార్లకి బుద్ధి లేదు. వీడికి టీ. బీ. వుంది. అనుమానం లేదు. చచ్చేట్టున్నాడు. ఈ వెధవ ఈ క్షణంలో చస్తే నేనయి విచారించను. భూభారం ఎంత తగ్గినా తగ్గడమే!

మరో స్టేషన్ వచ్చింది. ట్రెయిను ఆగింది. ఇద్దరు బికార్లు దిగిపోయేరు.

ఈ బికారి కూడా ఇక్కడ దిగిపోతే బావుణ్ణు అని రాజు అనుకొంటూ ఉండగానే పచ్చకోటువాడు ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చినట్టుగా గభాల్న లేచి కంపార్ట్‌మెంట్‌లోంచి వెనక గుమ్మంలోంచి వెనకవైపుకి దిగిపోయేడు.

పోయేడు ఫకీరు వెధవ! నిజంగా పోయి వస్తేనా? టోపీ వదిలిసేడే! మళ్ళీ వస్తుంది కాబోలు శనిదేవత. టీ. సీ. వస్తాడని భయపడ్డాడో ఏమో?

పల్లెపడుచులు

ఫోటో : శ్రీ ఏ. వి. నరసింగరావు, రాజమండ్రి.

వెనక్కి తిరిగి చూస్తే ప్లాట్‌ఫారం కనిపిస్తోంది. ప్లాట్‌ఫారంమీద మనుష్యులు కనిపించడంలేదు, లేరుకూ బట్టి. అటువైపు కిటికీదగ్గర అంతవరకూ కూర్చున్న వాడు హాయిగా పడక వేసేడు. వాడివైపు చూడలేక ముందుకి ముఖం తిప్పేసున్నాడు రాజు.

బండీ కదుల్తే బావుండు ననుకొంటూ లేచి ఎదట కిటికీలోంచి పైకి చూసేడు.

ఇడుగో పచ్చకోటువాడు! ఇక్కడే నిల్చున్నాడు, మాసిన పచ్చకోటూ వీడూ. బండీ కదల భయం, మళ్ళీ ఎక్కిపోతాడు.

అతన్ని చూస్తూ అలానే నిల్చుండిపోయేడు రాజు, కిటికీదగ్గర.

పగలు పదిగంటల చలికాలపు ఎండలో పచ్చకోటువాడు ప్రశాంతంగా గంభీరంగా నిల్చున్నాడు. గర్వంగా ఠీవిగా ఉన్నాడు. అతని కళ్ళలో వెలుగు కనిపిస్తోంది. అతన్లో ఏదో తేజస్సు ప్రజ్వరిల్లుతున్నట్టుగా ఉంది. జగత్తునంతా తృణీకరించి చూస్తున్నట్టుగా ఉన్నాడు. నిర్లక్ష్యంగా నిటారుగా నిల్చున్నాడు.

అబ్బో! వీడికి ఇంతజాబు ఎక్కణ్ణించి వచ్చింది? అని రాజు అనుకొంటూ ఉండగానే ఇంజన్ గర్జించింది. గాడీ కదిలింది.

పచ్చకోటువాడు బండీ ఎక్కడానికి తొందరపడలేదు. నిల్చున్న చోటునుంచి కదల్లేదు.

వీడు ఇక్కడే ఉండిపోతాడు కాబోలు. బతికేను. ట్రెయిన్ పదిగజాలు నడిచింది. పాతిక గజాలు దాటింది. అంతే!

కాని అదేమిటి? అదేమిటి?

పచ్చకోటువాణ్ణి చూస్తూన్న రాజు ఒక్క కేక వేసేడు. ఎవరో చెయిన్ లాగేరు. ఎంతో అయిష్టతతో బండీ ఆగింది.

రాజుకి ముఖం తిరిగింది. మూర్ఛవచ్చేట్టయింది. పచ్చకోటువాడి మెడ రైలుపట్టాపైన, ట్రెయిన్ చక్రాలకింద; ఇనప పట్టామీద. ఇనప చక్రాల దిగువ! అవతల తల; ఇవతల మొండెం; ఇందాట్లో ప్రాణం; ఇప్పుడిప్పుడే మరణం!

ఒక్కసారిగా, ఒకేసారిగా, "అయ్యయ్యో, అమ్మో అమ్మో, ఎంత పనెంత పని చేసేడు, ఎలా ఎలా ఎలా చేసేడు, శంకరా హరహరా, ఈశ్వరా పరమేశ్వరా."

బండీలో ఉన్న జనం అంతా వెనకవైపుకే దిగుతున్నారు. గోలగోల, ఒకటే గోల! పోలీసులు, టీసీలు, ప్రయాణీకులు, కేకలు.

ఇటువంటి సీన్సు నే చూడలేను అనుకొంటూనే చేత్తో సంచీపట్టుకొని, బండి

(55-వ పేజీ చూడండి)

★ కార్నర్ సీట్ ★

(6-వ పేజీ తరువాయి)

దిగి అటువైపుకి తొందరగా గాభరాగా నడిచేడు రాజు.

"అబ్బ! ఒక్క సెకండే చూసేను. కాని నాకీ జన్మలో నిద్రపట్టదు" అని ఎటూ వెళ్ళక మధ్య నిల్చున్న పెద్దమనిషి ఎవరితోనో అంటున్నాడు.

అందర్నీ అటువైపునుంచి తోసుకు వస్తూన్న కూలిమనిషిలా కనిపించే ఆడమనిషి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ వస్తోంది.

"ఏమవుతాడమ్మ? నీ కతనేమవుతాడు?" అని పదిమంది ప్రశ్నించేరామెని.

"ఏమవుతాడు బాబూ! మీ కేమవుతాడో నాకూ అదే అవుతాడు. నిండు ప్రాణమా, మజాకావా? పోతే ఏడుపు రాదూ" అన్నదామె కళ్ళు తుడుచుకొంటూ. ఆ జవాబు వినని వాళ్లు ఆమెని ఇంకా ఏదో అడుగుతున్నారు.

"అతనేనండీ, అతనే! మా కంపార్టుమెంట్లో నా యెదటే కూర్చున్నాడు. ఒట్టి చికాగ్గా ఉన్నాడు. సామానూ సరంజామా ఏమీ లేదు. ఏవూరు వెళ్తున్నావని నే నడిగితే మాట్లాడలేదు. మనిషి వాటంచూస్తే అప్పుడే వింతగా తోచింది నాకు" అని అందరితో చెప్తూన్న వీడెవడు?

వీడు వెనక్కిటికీ కార్నర్ సీట్లో ఇందాట్లా కూర్చున్నవాడు.

ఎక్కడికి వెళ్తున్నావని నేనుకదా అడిగేను! మరి వీడెందుకిలా చెప్తున్నాడు?

గొప్పకి! గొప్పకోసం అలా చెప్తున్నాడు.

చచ్చిపోయినవాణ్ణి చచ్చిపోయేముందు పలకరించేనని చెప్పినవాడితో మాట్లాడ్డానికి జనం తోసుకు వస్తున్నారు.

పదిగంటలయింది. ఎండ తీవ్రంగా లేదు. కాని చుట్టూ అంతా సుస్పష్టంగా కాంతిమయంగా కనిపిస్తోంది. దూరాన్నుంచి వస్తోన్న రైలుపట్టాలు నాగుపాముల్లా మెరుస్తున్నాయి. ఏం చెయ్యాలో తోచని పోలీసువాడి చుట్టూ ఎఱ్ఱటి, నల్లటి, పచ్చటి ముఖాలు కలవరంతో, ఆశ్చర్యంతో, అసహ్యంతో, బాధతో, క్యూరియాసిటీతో తిరుగుతున్నాయి.

దగ్గరగా వెళ్ళలేక కొంచెం దూరాన్న నిల్చొని చూసేడు రాజు.

చుట్టూ చేరినవాళ్ళ మధ్య సందుల్లోంచి చనిపోయినవాడి అరిపాదాలు మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి.

అరిపాదాలు అలా వున్నాయేమిటి? నిజంగా చనిపోయిన మనిషివేనా ఆ పాదాలు? ఎన్నాళ్లు ఎన్ని బాధలు పడ్డ మనిషిని ఎలా మోసుకు తిరిగేయవి?

"ఇహ నే చూడలేను భగవంతుడా" అనుకొన్న రాజు, వెనక్కి ఇంజన్‌వైపుకి, తన కంపార్టుమెంటువైపుకి మళ్లేడు. పోయి తన సీట్లో కూర్చున్నాడు.

చుట్టూ చూస్తే ఇంకా ఎవరో కొత్త ప్రాసెంజర్సు కూడా వచ్చి కూర్చున్నట్టుగా వుంది. కొంచెం ఆలస్యం చేస్తే తన సీట్లో కూడా ఎవరో వకరు కూర్చొనే వుందురు. వేగిరం రావడం నయమే.

ఎదట కార్నర్ సీట్లో సామాలు పెట్టుకున్న వృద్ధుడెవరో కూర్చున్నాడు. రాజు కూర్చున్నాక రెండు క్షణాలు పోనిచ్చి, అతను, టోపీ చూపిస్తూ "ఎవరో కాని టోపీ మర్చిపోయి దిగిపోయినట్టుందండీ" అన్నాడు రాజుతో.

"చచ్చేప్పుడు కూడా నెత్తిమీద టోపీ ఉండాలా?" అన్నాడు రాజు.

"మీరు చెప్పేది నాకర్థం కాలేదు"

"ఇందాట్లా చచ్చిపోయిన వాడిదండీ ఆ టోపీ! తొందర్లో వదిలేసి ఏకంగా దిగిపోయేడు."

"ఇక్కడేనా ఏమిటి వాడు కూర్చున్నాడు?" అని టోపీకి, కొంచెం ఎడంగా జరిగేడు సామాలవాడు.

"అహా! సరిగ్గా ఆ సీట్లోనే, మీరు కూర్చున్న చోటే."

సామాలవాడు కొంతసేపు తటపటాయించి, ఏదో పనున్నట్టుగా లేచి గేటువైపు వెళ్ళి అక్కడ బల్లమీద కూర్చున్నాడు.

చావంటే ఎంత భయం! చచ్చినవాడి సీట్లో కూర్చుండికే భయం, అనుకొని ఖాళీ అయిన కిటికీ కార్నర్ సీట్లో కూర్చుందామా మానదామా అని ఆలోచించి "కూర్చోడానికి నాకు భయంలేదు. కాని తరువాత చూద్దాం" అని అక్కడ కూర్చోడం మానేశాడు రాజు.

"ఆటోపీ నిజంగా వాడిదేనండీ?" అని ఎవరో అడిగేరు.

"అవును మహాశయా"

"పాపం!"

ట్రెయినింకా కదల్లేదు. ఇంకా ఆలస్యం అవుతుంది కాబోలని ఎవరో విసుక్కుంటున్నారు. కిటికీలోంచి పైకి చూస్తున్నాడు రాజు.

ఆకాశం చెప్పలేనంత నీలంగా ఉంది. దూరంగా, చాలా దూరంగా మామిడితోటలకి తాటితోపుకీ వెనక కనపడీ కనపడక దాగుంది ఏదో వూరు. సన్నగా ఆ వైపు నుంచి లేచిన పొగ అక్కడే ఉండిపోతోంది. మామిడిచెట్లకి ముందున్న చెరువుగట్టున స్నానంచేసిన బ్రాహ్మడు గామంచాతో తుడుచుకొంటున్నాడు స్టేషన్ వైపుచూస్తూ. దూరానికి అతి పచ్చగా కనిపిస్తూ, తెల్లటి చుక్కల్లా బాతులు ఈదే చెరువు నీటిలో దూరంగా అచలంగా నిల్చున్న నీలి కొండలూ, ఎండలో వెండి ముద్దల్లా కనిపించే తెల్ల మబ్బులూ, కదిలిపోతున్నాయి. చెరువుకి పక్కగా ఉన్న తాటాకుల ఇంటిముందు విరియపూసిన గన్నేరు చెట్టు బరువుగా కొమ్మలు వంచుకొంది. బాగా ఎదిగిన అమ్మాయెవరో కొమ్మల్ని వంచి నీలంగా ఉన్న చీర చెంగులోకి కెంపుల్లాంటి పువ్వుల్ని కోసి వదేసుకొంటోంది. కోతకి సిద్ధంగా ఉన్న వరిచేల మధ్యనుంచి పల్లెపడుచెవరో పోతోంది వయ్యారంగా నడుచుకొంటూ.

దూరంనుంచి, రాజు కూర్చున్న స్థలం నుంచి చూస్తూంటే, అంతా ప్రశాంతంగా హాయిగా కనిపిస్తోంది. చిన్నగా, సొంపుగా రంగుల బొమ్మలా ఉంది. టూరిస్ట్ ట్రాఫిక్ కోసం అడ్వర్టయిజ్ చేసే త్రివర్ణ చిత్రంలా ఉంది. ఎంతో మనోహరంగా ఉంది.

అవన్నీ, అదంతా చూస్తోన్న రాజెందుకోగాని వికల మనస్కుడయ్యేడు.

కార్నర్ సీట్లో కూర్చున్నంత మాత్రాన్న పచ్చకోటువాణ్ణి పరమ శత్రువుగా భావించిన సంగతి మర్చిపోయేడు రాజు. కాని అతని కెందుకోగాని దిగులుగా ఉంది.

ఈ నీలపు కొండలూ, నీలి ఆకాశం, ఈ శీతాకాలపు ఎండా, బాతులు ఈదే చెరువూ, స్నానం చేసిన బ్రాహ్మడూ, ఎక్కడికో పోతోన్న పల్లెపడుచూ, పువ్వులుకోసే జవ్వని, ఏవీ ఏదీ ఎవర్నీ కూడా చూడలేడే పచ్చకోటువాడు!

ఈ జీవితంలో ఎట్టి బాధల్ని భరించలేక, ఎన్నెన్ని బాధలు చూడలేక చూడకుండా పోయేడు పచ్చకోటువాడు? ప్రాణాల్ని ఇనపపట్టాలమీద పోగొట్టుకున్న పచ్చకోటువాడు ఇప్పుడేమిటి చూస్తూ ఉంటాడు?

అని రాజు ఆలోచిస్తూఉండగా ఇంజన్ పెనుబొబ్బ పెట్టింది. రెయిల్ గాడీ కదలింది. నడిచింది. పరుగుతీసింది.

కార్నర్ సీట్

ఎండలో మిలమిల్లాడుతూ పరిగెడుతున్న టెలిగ్రాఫ్ తీగలవైపూ, వెనక్కి గాభరాగా జరిగిపోతున్న టెలిగ్రాఫ్ స్తంభాలవైపూ చూడక చూస్తోన్న రాజుకి గుండెల్లో ఎంతో బరువుగా, మనసులో ఎంతో దిగులుగా ఎందుకుందో అర్థం కాలేదు. ★

మా అన్నయ్య

(27-వ పేజీ తరువాయి)

న్నాను," అంటూ ఒక్క దూకున బయటకు రాబోయింది. మా అన్నయ్య గబుక్కున లేచి "నేనే సుధా రాత్రి బండికి వచ్చాను. అంత ఖంగారెందుకు..." అంటూ వుండేసరికి "హా అఅఅ ఏమిటీ దారుణం" అంటూ నేను గదిగుమ్మంలోనికి వచ్చాను. అన్నయ్య చటుక్కున మంచంమీద పడుకుని ముసుగు తన్నేశాడు. సుధ లేడిలాగ ఛంగున ఒక్క గంతేసింది, తన గదిలోకి నేను పకపక నవ్వాను.

అన్నయ్య ఇంక లేచిపోయి "ఏమిటే అల్లరి శిక్ష" అంటూ చల్లగ బయటికి జారుకున్నాడు."

పైకి వాళ్ళు స్నేహితులదగ్గర కోస్తున్నాడు, కాని నేను కల్పించిన యీ సమావేశానికి ఎన్నెంత అభినందిస్తున్నాడో! నాగదిలో కూర్చొని "నటనలు తెలుసునులే నీ నటలున తెలుసునులే" అంటూ స్వప్నసుందరి సినిమాపాట పాడుకుంటున్నాను, హాల్లో కూర్చున్న మా అన్నయ్యకి వినపడేలాగ.

ఆ మర్నాడు ఏవో మాటల సందర్భములో మా అమ్మ అన్నయ్యదగ్గర పెండ్లి ప్రస్తావన తెచ్చింది. "ఎలాగూ నీ చదువు పూర్తవుతోంది కదా యింకొక రెండు నెలలో. ఆ నెలలో మంచి ముహూర్తము లున్నాయని మామయ్య దగ్గరనుంచి జాబు వచ్చింది. అమ్మమ్మ వుండగా ఆ మూడు ముళ్లు పడితే ఆవిడ మనస్సుకూడ సంతోషపడుతుంది," అని ఓ దండకము మొదలెట్టింది.

"యిప్పుడేమి తొందరమ్మా ప్రాక్టీసైనా పెట్టకుండా" అంటూ వాయిదా వేయబోయాడు అన్నయ్య. మాటల మధ్యలో "ఏదో తల్లిని కనుక చెబుతున్నాను. ఈ విషయంలో మటుకు నీవేమీ అడ్డం చెప్పకు, మీ నాన్నగారికీ మీ మామయ్యకి, అందరికీకూడ త్వరలో చేసేద్దామని వుంది" అంది. "సరే మీ యిష్టం" అన్నాడు ఆఖరికి అన్నాయ్.

వదినని యింకా బాగా వేళాకోళములు చేయవచ్చు ముఖ్యముగ ఆడబడుచు లాంఛనాలు వస్తాయి పెండ్లిలో మన వాగ్ధోరణంతో చూపించి అందరినీ నవ్వించాలి. మా అన్నయ్య పెండ్లిదగ్గర కొచ్చేస్తున్న కొలది నా ఆత్రము ఎక్కువయిపోయింది. అట్టహాసంగ మగ పెండ్లివారమంతా మా మామయ్యగారి వూరు చేరుకున్నాము. మా మామయ్య అత్తయ్యకూడ ఎక్కడ లోపాలు వస్తాయోనని అడుగులకు మడుగులొత్తుతూ ఎంతో మర్యాదలు చేశారు. ప్రతిదానికీ వంకలు పెట్టే నా నోరే కట్టడిపోయింది వారి మర్యాదలు చూసేటప్పటికి. మంగళ వాయిద్యములు మ్రోగుతూవుండగా మా అన్నయ్య సుధ మెళ్ళో మంగళసూత్రం కట్టేడు. ఇక మా ఎరువు వదిన ఒక్కమారుగ అచ్చంగా స్వంత వదినయి కూర్చుంది. మా అన్నయ్య పెండ్లయిపోయింది. మా అన్నా వదినలతో కలసి మావూరు వెళ్ళిపోయాము. ★

గొల్లభామ

చిత్రకారుడు: శ్రీ కె. తిరుమలరావు, మద్రాసు.

Edited, Printed & Published by S. Sambhu Prasad at the Andhra Patrika Press, 7, Thambu ChettySt, Madras.